

Arrest

nr. 229 619 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 juni 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 januari 2019 diende verzoekster, van Somalische nationaliteit, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Dactyloscopisch onderzoek toonde aan dat verzoekster reeds een aanvraag om internationale bescherming deed in Finland op 2 november 2015 en 7 september 2017 en in Duitsland op 14 november 2017.

Op 14 januari 2019 werd verzoekster gehoord in het kader van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 6 februari 2019 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening aan Finland.

Op 8 februari 2019 stemde Finland in met dit verzoek op grond van artikel 18(1)d van Dublin III-verordening.

Op 6 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : I. R.
voornaam : N.
geboortedatum : [...]1982
geboorteplaats : J.
nationaliteit : Somalië*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Finland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw I. R., hierna de betrokkene, die verklaart van Somalische afkomst te zijn, bood zich op 12.12.2018 aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 02.01.2019. Zij legde hierbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van haar verzoek gaf een match voor de, in het kader van Eurodac vastgesteld en ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013, verzamelde vingerafdrukken. Deze match toonde aan dat de betrokkene reeds een aanvraag tot internationale bescherming deed in Finland op 02.11.2015 en 07.09.2017 en in Duitsland op 14.11.2017.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming gehoord op 14.01.2019. Zij verklaarde religieus getrouwd te zijn in België met een erkend vluchteling. De betrokkene bevindt zich echter nog maar sinds begin december in België en verbleef daarvoor in Duitsland en Finland, hierbij kan het niet voldoende aangetoond worden dat er een reëel en duurzaam gezinsleven bestaat. Zij stelde geen familieleden in België te hebben, maar maakte gewag van een zus die in Finland zou verblijven.

De betrokkene verklaarde Somalië in november 2015 verlaten te hebben per vliegtuig en naar Turkije gereisd te zijn. Zij verliet Turkije per boot reisde illegaal het grondgebied van de Lidstaten binnen via Griekenland. Vanuit trok ze naar Finland per trein waar ze op 13.11.2015 een eerste aanvraag tot internationale bescherming deed en later een tweede op 07.09.2017. Beide aanvragen waren het voorwerp van een negatieve beslissing. Hierop besloot ze naar Duitsland te trekken, waar ze een aanvraag deed op 14.11.2017 en 11 maanden in Freiburg verbleef. Ze verklaarde in Duitsland in de Dublinprocedure te zitten maar dat ze nooit overgedragen werd aan Finland. Vanuit Duitsland reisde ze

begin december 2018 door naar België waar ze een aanvraag tot internationale bescherming deed op 09.12.2018.

Zij verklaarde naar België te zijn gekomen omdat België meer rechtvaardiger is dan andere landen en puur om te proberen haar rechten te krijgen. Ze stelde zich in een zwakkere positie te bevinden. Zij uitte niet meteen een bezwaar tegen een overdracht aan Finland indien ze er nieuwe kans zou krijgen om een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen. Ze verklaarde wel bang te zijn dat Finland haar terug zou sturen naar Somalië waar ze vreest vermoord te zullen worden.

Op 06.02.2019 werd er een terugnameverzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening nr. 604/2013 aan Finland gericht. Finland stemde in met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening nr. 604/2013 op 08.02.2019. Ze vragen de betrokkene over te dragen op de luchthaven van Helsinki.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Finland een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Finland dit gezinsleven zou schenden. Zoals boven reeds werd aangehaald verklaarde de betrokkene dat zij begin december aankwam in België en ten tijde van haar gehoor op 14.01.2019 reeds getrouwd was. Ze stelde met de man via het internet in contact te zijn gekomen en er dan mee gehuwd te zijn. Ze verklaarde dat ze niet met de man wou huwen maar dat ze iets moest doen. De betrokkene kon tijdens het gehoor trouwens echter niet duiden dat er sprake is van een duurzame relatie. Gezien de korte periode dat de betrokkene en haar erkende partner elkaar nog maar kennen zijn we van oordeel dat er in dit geval inderdaad geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Finland geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

Zij maakte geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Finland die door zijn als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest werden ervaren of die volgens ons wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Finse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:… d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Finse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en migratiebeleid en op zich geen onmenselijk of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Finland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Finland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Finland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Finse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Finland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene zal na overdracht in Finland een nieuw verzoek kunnen indienen als zij dit wenst. Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Finland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Finland niet verlieten.

Het landenrapport van Amnesty International vermeldt dat in 2016 verscheidene wijzigingen aan de Finse wetgeving inzake asiel en internationale bescherming werden doorgevoerd. De auteurs stellen dat deze wijzigingen onder meer restricties inzake kosteloze rechtsbijstand meebrengen en de rechten van verzoekers van internationale bescherming aantasten. Verder worden verwijderingen naar onder meer Afghanistan gelaakt (Amnesty International, "Report 2017/18. The State of the World's Human Rights", 2018; pagina 165, toegevoegd aan administratief dossier). De "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitte in 2016 kritiek op de wijzigingen in het Finse beleid (ECRE, "Finland joins many European countries in restricting the space for asylum", 20.05.2016, pagina toegevoegd aan administratief dossier).

We betwisten niet dat beide vermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van het Finse beleid inzake asiel en internationale bescherming maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Finland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Finland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde verschillende mentale problemen te hebben, maar duidde dit niet nader.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Finland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Finland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Finland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Finse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Finland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel

51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Finse autoriteiten.”

Op 25 juni 2019 nam de gemachtigde blijkens een beslissing in het administratief dossier een gemotiveerde beslissing waarom hij van oordeel is dat verzoekster is ondergedoken en verlengde hij de overdrachtstermijn tot 18 maanden. Op dezelfde dag richtte de gemachtigde een schrijven aan de Finse asielinstanties om hen van deze beslissing op de hoogte te brengen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Finse autoriteiten op 6 februari 2019 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekster en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 7 augustus 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoekster die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Finland op 25 juni 2019 een schrijven heeft gericht waarin hij de Finse instanties mededeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoekster ondergedoken zouden zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster had kenbaar gemaakt te verblijven in de H. [...] te Borgloon. Verweerder legt ter zitting een stuk neer waaruit blijkt dat verweerder de diligentie heeft gehad om op dit adres woonstcontroles door de politie van Borgloon te laten uitvoeren op 24 en 25 juni 2019 en deze woonstcontroles bleken negatief. Er blijkt ook bijkomend bewijs te zitten in het administratief dossier.

De Raad merkt op dat de ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat "zodra dat praktisch mogelijk is" de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de gemachtigde hiervoor 18 maanden. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekster niet kon aangetroffen worden op het door haar kenbaar gemaakte adres waardoor de gemachtigde in de praktische onmogelijkheid verkeerde om verzoekster over te dragen aan Finland binnen de termijn van zes maanden. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen tot 18 maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoekster aldus haar belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 van de Dublin III-verordening en van de materiële motiveringsverplichting

Zij licht haar middel toe als volgt:

"II.1. De verwerende partij meent dat zij niet kan verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij.

Zij weigert niet alleen het religieus huwelijk van de verzoekende partij te erkennen, doch stelt tevens het duurzaam karakter van haar relatie met een vluchteling in België in vraag.

Zij motiveert onder meer:

(...)

De verwerende partij refereert in de thans bestreden beslissing aan artikel 8 EVRM, maar lijkt de directe werking van artikel 9 van de Dublin III Verordening over het hoofd te zien.

Dit artikel luidt immers als volgt:

Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

II.2 In casu heeft verzoekende partij duidelijk aangegeven gehuwd te zijn met een Belgisch vluchteling die zij had leren kennen.

Thans woont zij ook bij hem in te H., [...] BORGLOON. De verwerende partij is hiervan op de hoogte.

Artikel 2 g,) van de Dublin III-verordening definieert een gezinslid als volgt:

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

g) gezinsleden": voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

Artikel 9 van de Dublin III Verordening stelt echter expliciet "ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd"

Het gezin werd in België gevormd, doch dit is irrelevant voor artikel 9 van de Dublin III-verordening, dat stelt dat het niet relevant is of het gezin reeds in het land van herkomst werd gevormd of niet. Integendeel, artikel 9 van de Dublin III-Verordening wijkt hiermee expliciet af van de definitie in artikel 2 g) van diezelfde verordening.

II.3. De verwerende partij erkent niet dat de verzoekende partij een in België erkende partner heeft, doch oordeelt dat de relatie "niet duurzaam" genoeg is.

Dat is inderdaad de enige manier waarop zij nog aan haar verantwoordelijkheid voor de behandeling ten gronde van het verzoek tot internationale bescherming kan ontkomen.

Het is echter niet duidelijk waarop zij dit baseert. Verzoekende partij en haar partner zijn immers (religieus) gehuwd. Dit betreft een duurzame verbintenis. Het is ook niet duidelijk hoe de verwerende partij meent het "duurzaam karakter" van de relatie effectief te hebben geverifieerd. Indien de verwerende partij meent dat er van een "duurzame relatie" geen sprake zou zijn, noch van een huwelijk, dan dient zij dit toch iets omstandiger te motiveren!

De materiële motiveringsplicht gebiedt tevens dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Gelet op bovenstaande kan onmogelijk van deugdelijke motieven worden gewag gemaakt.

De bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd.

Artikel 9 van de Dublin III Verordening, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden."

Verzoekster acht artikel 9 van de Dublin III-verordening en de materiële motiveringsplicht geschonden. Verzoekster wijst op het feit dat de gemachtigde het religieus huwelijk van verzoekster niet erkent en ook het duurzaam karakter van haar relatie met een vluchteling in vraag stelt. Verzoekster is van oordeel dat de gemachtigde de directe werking van artikel 9 van de Dublin III-verordening over het hoofd heeft gezien. Ze citeert de bepaling en stipt aan dat ze duidelijk heeft aangegeven met een erkende vluchteling gehuwd te zijn die ze had leren kennen. Ze stelt met die man samenwonend te zijn en geeft het adres op. Verzoekster citeert gedeeltelijk artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en wijst erop dat artikel 9 van de Dublin III-verordening niet vereist dat het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd. Verzoekster erkent dat haar gezin in België is gevormd maar wijst er dus op dat dit irrelevant is voor de bepaling van artikel 9 van de Dublin III-verordening, integendeel. Verzoekster meent dat het verder niet duidelijk is waarom de gemachtigde van oordeel is dat de relatie van verzoekster "niet duurzaam" is. Ze zijn immers religieus gehuwd, hetgeen een duurzame verbintenis betreft. Het is niet duidelijk hoe de gemachtigde het duurzaam karakter van de relatie heeft geverifieerd, hieromtrent diende de gemachtigde omstandiger te motiveren. Verder definieert verzoekster de materiële motiveringsplicht en stelt zij dat in casu onmogelijk deugdelijke motieven aan de beslissing ten grondslag liggen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 2, g van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land; [...]

Zoals blijkt uit de samenlezing van de artikelen 9 en 2, g van de Dublin III-verordening zou België verantwoordelijk zijn voor het beschermingsverzoek van verzoekster indien zij als gezinslid kan beschouwd worden van een persoon die in België is toegelaten tot verblijf, zoals bijvoorbeeld een in België als vluchteling erkende persoon, mits er een schriftelijke verklaring voorligt dat zij dat wensen. Daarnaast moet verzoekster om als gezinslid in de zin van de Dublin III-verordening beschouwd te kunnen worden, zoals voorzien in artikel 2, g, eerste streepje, aantonen ofwel gehuwd te zijn, ofwel een niet-gehuwde partner te hebben in een duurzame relatie, indien het recht of de praktijk in België ongehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier behandelt in het kader van het recht met betrekking tot onderdanen van derde land.

De gemachtigde beschouwt blijkens de bestreden beslissing verzoekster duidelijk niet als iemand die voldoet aan artikel 2, g, eerste streepje van de Dublin III-verordening. Anders dan verzoekster aanvoert, heeft de gemachtigde wel duidelijk gemotiveerd waarop hij zich baseert. Hij heeft duidelijk gesteld dat de aangevoerde relatie, ondanks het religieus huwelijk, niet als duurzaam kan worden beschouwd. Hij heeft ook gemotiveerd waarom hij het niet als duurzaam beschouwt, met name omdat verzoekster verklaart tijdens haar Dublingehoor van 14 januari 2019 in België al religieus gehuwd te zijn met een erkende vluchteling, terwijl zij zich pas sedert begin december in België bevindt. Daarnaast stipt de gemachtigde ook aan dat verzoekster in haar Dublingehoor verklaarde via internet met de man in contact gekomen te zijn en er dan mee gehuwd te zijn. Verzoekster verklaarde dat ze niet met de man wou huwen maar dat ze iets moest doen. Verzoekster kon tijdens het gehoor niet duiden dat er sprake was van een duurzame relatie. Gezien de korte periode dat verzoekster en haar erkende partner elkaar nog maar kennen, is de gemachtigde van oordeel dat in dit geval geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublingehoor inderdaad als volgt verklaarde: *“Ik ben hier gekomen om te proberen. Ik kon niet terug naar Finland en in Duitsland kon ik ook mijn procedure niet verderzetten. Ik ben via internet met iemand in contact gekomen en zo gehuwd met iemand hier. Het is niet dat ik dat wou om met die man te huwen. Maar ik moest iets doen. Ik heb ook kinderen daar.”*

Verzoekster gaat in haar betoog volledig voorbij aan de deugdelijke motieven in de bestreden beslissing die ook steun vinden in het administratief dossier en zij stelt op zuiver theoretische wijze dat ook een religieus huwelijk een duurzame verbintenis is. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde in geen geval nog omstandiger diende te motiveren. De niet mis te verstane verklaringen van verzoekster tijdens haar Dublingehoor, met name dat zij eigenlijk niet religieus wilde huwen “maar iets moest doen”, spreken voor zich. De gemachtigde kon op geheel redelijke wijze vaststellen dat er in casu geen sprake was van een duurzame relatie. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde zich zou gebaseerd hebben op onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld.

Ten overvloede bleek trouwens ook, zoals supra reeds aangehaald, dat verzoekster op het door haar opgegeven gezamenlijk adres enkele weken na de bestreden beslissing al niet langer kon worden aangetroffen en dat een kennis van haar verklaarde dat verzoekster het land had verlaten.

Ten overvloede blijkt ook niet dat verzoekster heeft aangetoond dat aan de overige voorwaarden van de samenlezing van de artikelen 9 en 2, g, eerste streepje van de Dublin III-verordening is voldaan.

Een schending van artikel 9 van de Dublin III-verordening of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES